

[Gert Petersen]

var muligt at lave om på daværende tidspunkt, og så opstillede venstre og de konservative en fælde. Socialistisk folkeparti ville altså ikke bidrage til, at VK-fælden skulle klappe i på en så lille sag som udskrivningsprocenten. Vi foretrak at komme i forhandlingsposition om de yderligere skattereformer, som er så påtrængende nødvendige, derunder også reformer, der gør skatteskalen langt mere social, end den er i øjeblikket, sådan at skatten på de lavere indkomster for alvor kan blive lettet, noget, som man ikke gør fra den ene dag til den anden, men som kræver et indgående reformarbejde.

I årenes løb har socialistisk folkeparti bidraget til adskillige positive reformer, som arbejderklassen er interesseret i i sin hverdag. Det vil vi fortsat gøre, og jeg er overbevist om, at det er disse bidrag, som er medvirkende til, at de mange spådomme om SFs snarlige død gang på gang har vist sig at være mundsvejr.

Men heroverfor står altså et noget mere afventende synspunkt, om jeg så må sige, udtrykt af den venstresocialistiske skribent Charlie Lywood i Berlingske Tidende den 8. november.

Han siger, at vi – altså VS –:

»... ikke forventer, at store dele af arbejderklassen bakker op om os, før dette samfund og dets hersker, kapitalistklassen, er så meget i krise, at store dele af befolkningen søger revolutionære løsninger«.

Det er jo et standpunkt, og det skal man da have lov til at have. Det minder mig meget om Lenins standpunkt i 1918. Det er 61 år siden. Nu har vi altså ventet i 61 år på, at store dele af befolkningen skulle slutte op om at søge revolutionære løsninger, sådan som Lywood her fremstillede det.

Man kan selvfølgelig sige, at har vi ventet i 61 år, kan vi vel også vente de næste 61 år med – der er jo nogle, der har god tid – eller kan vi?

Vi i socialistisk folkeparti har i hvert fald en anden opfattelse. Derfor er vi reformorienterede også med hensyn til hverdagen her og nu. Derfor satser vi meget på at komme i en sådan position, at vi kan bidrage til de reformer, arbejderklassen her og nu har brug for, og uden at vi bilder os ind, at det kan lade sig gøre med liljehvide hænder.

Denne reformorientering udspringer af vores analyse af klassekampens betingelser

under vore breddegrader. Men netop derfor modsvares den også af en ubetinget kamp mod den såkaldte indkomstpolitik. Så længe den socialdemokratiske regering fører indkomstpolitik, kan den ikke vente den ringeste imødekøenlighed fra socialistisk folkeparti i det stykke.

Indkomstpolitikken er asocial. Ifølge LO-formanden betyder det forestående indgreb, at hver arbejder skal forære arbejdsgiverne 3.700 kr. i de næste 14 måneder. Når indgrebet nu indskrænkes, som det hedder, til et indgreb i dyrtidsreguleringen, betyder det bare, at det rammer de lavtlønnede: kvinderne, de ufaglærte osv. ekstra hårdt.

Indkomstpolitikken er udemokratisk. Den underminerer enhver tillid til aftaler, indgåede såvel som påtvungne. Den ophæver lønmodtagernes indflydelse på deres egne løn- og arbejdsvilkår, og på længere sigt sætter den de faglige organisationer ud af spillet, i hvert fald – og det er da det alvorligste – hvis man opfatter dem som medlemmernes faglige demokratiske organisationer. Det kan da godt være, at organisationerne kan få lov til at fungere videre som topstyrede afdelinger af statsapparatet ligesom i visse andre lande, som vi ellers ikke bryder os om at blive sammenlignet med.

Og så er indkomstpolitikken oven i købet uanvendelig som middel til at løse de samfundsmæssige problemer med. Den kan højst skaffe kapitalen en øget profit – og det er også meningen med den – og hvordan kapitalen så anvender denne merprofit, blander man sig ikke i.

Så mente visse faglige ledere, at et indkomstpolitisk indgreb, der betød en arbejderforøring til kapitalen på 10–12 mia kr., kunne afbalanceres af en smule overskudsdeling, som ville give arbejderne ca. 1 mia kr. til kollektiv rådighed. Det er dog den særeste balance, jeg nogen sinde har været ude for.

Vi i socialistisk folkeparti ser gerne, at man tager fat på virksomhedsdemokratiske reformer, men ikke til den pris – ja, ikke til nogen pris overhovedet. Blev der betalt en pris for indførelse af det politiske demokrati i 1849? Der blev ikke betalt nogen pris. Og nu kommer man så her og ville betale ikke på egne, men på arbejderne vegne, 10–12 mia kr. for indførelse af bare en lille, bitte, bitte, smule af noget, som man kalder økonomisk demokrati. Den går ikke. De